

Arrest

nr. 179 122 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRAEM, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 10 mei 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 11 mei 2015 een asielaanvraag in. Op 29 juni 2016 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 19 juli 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Galinsoor. Vanaf 2005 woonde u echter in Mogadishu. U bent tevens lid van de Hawiye-clan.

U baatte een winkel uit in het district Wardigley. Tussen 2009 en 2011 betaalde u belastingen aan Al-Shabaab. Nadat de overheid de controle over het district nam stopte u hiermee. Eind 2014 werd u benaderd door een man die u de keuze gaf tussen alsnog belastingen betalen of lid worden van Al-

Shabaab. U weigerde beide opties waarop u wordt bedreigd. U verloor uw kalmte en zei tegen die man dat Al-Shabaab aan het verliezen was. Hierop werd u met de dood bedreigd. Er werd u gezegd dat er mensen op u zouden worden afgestuurd om u te vermoorden. Op aanraden van uw buurman ging u klacht indienen bij de politie. U gaf de sleutels van uw winkel aan twee van uw neven en dook zelf onder bij verre familieleden, die soldaten waren. Daar bleef u ongeveer een tweetal maanden. Op een dag moest u de openstaande schulden bij uw leveranciers van uw winkel gaan afbetalen. U ging naar de Bakara markt om dit in orde te brengen. Nadat u uw financiële zaken geregeld had ging u nog bidden in de nabije moskee. Hier kwam u uw tante tegen. Toen jullie buiten kwamen uit de moskee zag u opeens iemand een wapen trekken. U riep en vluchtte de moskee terug binnen. Er werd geschoten en uw tante werd geraakt. Er was direct een tegenaanval van de aanwezige soldaten op de Bakara markt. Diezelfde avond werd u gebeld door Al-Shabaab met de boodschap dat ze u gingen vermoorden. Vanaf dan bedreigden ze u regelmatig via de telefoon. Op een gegeven moment vielen zij uw winkel aan. Uw twee neven werden hierbij vermoord. Zij staken ook uw winkel in brand. Vijf dagen later vielen zij uw huis aan. Uw vrouw en kinderen werden meegenomen en gefolterd om uw verblijfplaats te achterhalen. Een van uw kleinere kinderen vertelde hen waar u was. U werd toen opgebeld door Al-Shabaab, die u vertelde dat ze uw familie hadden en dat ze naar u op komst waren. U wachtte hen echter niet op en vluchtte weg. Via uw schoonvader kon u het land verlaten. U verliet Somalië op 7 mei 2015 en kwam op 10 mei 2015 in België aan, waar u op 11 mei 2015 asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de aanval van Al-Shabaab aan de moskee doorspekt met onwaarschijnlijkheden en toevalligheden. Tijdens het gehoor verklaart u dat u zag dat een van de aanvallers een pistool tevoorschijn haalde, waarop u riep en de moskee inliep (gehoorverslag CGVS, p.11). Het is wel zeer toevallig dat uw blik, wanneer u buiten de moskee staat op de overvolle Bakara markt, net valt op deze ene persoon die een wapen bovenhaalt. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u bang was, dat iedereen u kon aanvallen en dus dat u waakzaam was en dat Allah het u wou laten zien. Deze uitleg overtuigt niet. Zo ook is het wel zeer toevallig dat uw aanvallers u net daar op die overvolle markt tegenkwamen, dat zij onmiddellijk wisten wie u was en dat zij direct beslisten u te vermoorden; tenzij u natuurlijk door hen achtervolgd werd maar in dat geval is het niet logisch dat ze wachtten tot op de drukke markt om toe te slaan. Daarenboven is het niet logisch dat Al-Shabaab u aanviel op de overvolle Bakara markt, gezien de aanwezige soldaten in de nabijheid. Vervolgens werd aldus uw verklaringen het vuur op u en uw tante geopend. U kon de moskee invluchten; uw tante werd fataal geraakt. Op dat punt openden de troep soldaten de tegenaanval en moesten uw aanvallers het hazenpad kiezen (CGVS, p.12-13). Het is opnieuw wel zeer toevallig te noemen dat de troep soldaten onmiddellijk na de eerste schoten al in de tegenaanval konden gaan. Wanneer u wordt gevraagd van waar de troep kwam antwoordt u dat er een troep soldaten is die de Bakara markt in de gaten moet houden (CGVS, p.18). Het is vreemd dat u niet weet waar de soldaten op dat moment stonden aangezien ze zich toch vlakbij uw positie moesten hebben bevonden. Wanneer u later in het gehoor nogmaals wordt gevraagd hoe het mogelijk is dat de soldaten daar direct aanwezig waren, wijzigt u uw verklaringen en antwoordt u dat er op dat specifieke deel van de Bakara markt altijd soldaten aanwezig zijn omdat er daar altijd wel problemen zijn (CGVS, p.21). Deze laatste verklaring maakt de beslissing van Al-Shabaab om u net op die plaats aan te vallen nog moeilijker om te vatten.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw bezoek aan de markt en daaropvolgend de moskee geenszins overtuigend en weinig verenigbaar met de door u aangehaalde vrees en niet overtuigend.

M.b.t. uw bezoek aan de markt verklaart u dat u naar uw leveranciers moest om de openstaande facturen van die maand af te sluiten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u zelf moest gaan, waarom u niet iemand kon sturen met dat geld antwoordt u dat niemand kon weten hoeveel rekeningen er nog open stonden en dat u zelf ook niet precies wist of u genoeg had om al uw schulden af te lossen (CGVS, p.20). Nochtans verklaart u later in het gehoor dat u tijdens uw onderduiken wel contact had met deze leveranciers om bestellingen te regelen voor uw twee neven, die uw winkel ondertussen openhielden (CGVS, p. 22). U had dus de afrekening telefonisch kunnen regelen en iemand anders in uw plaats sturen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u dat je over zo'n dingen niet op afstand kunt discussiëren. Dit is geenszins ernstig.

Ook zegt u dat, omdat Al-Shabaab u al een hele tijd niet meer gecontacteerd had, het angstig gevoel wat "dubbelzinnig" was geworden (CGVS, p.20). Dit laatste strookt dan weer niet met uw eerdere

verklaringen waarin u over die periode zegt: “ ... ik was dag in dag uit aan het aftellen wanneer mijn tijd zou komen, wanneer ik gepakt zou worden. Het is zover gegaan dat ik op het einde bang was van sommige die daar kwamen...” (CGVS, p.17). U zegt tevens dat enkel u kon weten hoeveel schulden er open stonden die maand en dat u dus zelf wel moest gaan (CGVS, p.20). Gezien uw winkel op dat moment al maanden in handen van uw neven en was u daar zelf al die tijd niet meer geweest is ook dit argument niet ernstig.

M.b.t. uw bezoek aan de moskee u verklaart dat u nadat u uw schulden had vereffend naar de nabije moskee ging om te bidden. Daarna werd u aangevallen (CGVS, p. 15-16). Er werd u tijdens het gehoor gevraagd waarom u, gelet op het feit dat u bang was en in gevaar verkeerde, toch besloot om naar de moskee te gaan bidden. Hierop antwoordt u dat dit de plicht is van elke moslim (CGVS, p.20). Dit argument overtuigt niet.

Ook bij uw verklaringen over uw onderduikadres kunnen vragen gesteld worden. U verklaart dat u na de bedreigingen onderdook bij verre familieleden van u die bij het leger zaten. Daar bent u ongeveer 2,5 maand gebleven (CGVS, p.15). Wanneer u wordt gevraagd waar zij gestationeerd waren blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.15). Daarna wordt u gevraagd hoe dat kan dat u dit niet weet waarop u antwoordt dat u daar niet zoveel verstand van hebt en dat u die mensen enkel maar kende op basis van familie (CGVS, p.16). Nochtans had u daarvoor gezegd dat u altijd contact had gehouden met die familieleden (CGVS, p.16). Hierop reageert u dat u inderdaad contact hield maar dat de gesprekken met hen gingen over de gezondheid en de familie, niet over privé zaken. Logischerwijs mag verwacht worden dat u van uw verre familieleden bij wie u meer dan twee maanden verbleven hebt en waarmee u voorheen regelmatig contact had, naast het enkele feit dat zij bij het leger waren ook wel zou weten waar zij gestationeerd waren. Wanneer u later in het gehoor nogmaals wordt gevraagd hoe het kon dat u niet wist in welke basis uw vrienden gestationeerd waren, antwoordt u dat u zo overmand was van angst dat u over niets anders kon praten, laat staan vragen stellen (CGVS, p.17). Naast het feit dat dit uw verklaringen dat uw angstgevoel “dubbelzinnig” geworden was tegenspreekt (zie vorige paragraaf), is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u tijdens uw verblijf nooit eens zou gepraat hebben met uw verre familieleden over hun werk of basis.

Ten slotte zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eensluidend met uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo hebt u in tegenstelling tot op het CGVS bij de DVZ niets gezegd over het feit dat u na de eerste bedreigingen onderdook (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Tevens hebt u tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u na de aanval bij de moskee regelmatig telefonisch bedreigd werd, iets wat u evenmin hebt vermeld bij de DVZ. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u het van de tolk kort moest houden (CGVS, p.22). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u de dag na de aanval op uw winkel, waarbij uw twee neven gedood werden, opgebeld werd door Al-Shabaab. Tijdens het gehoor op het CGVS wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Al Shabaab u belde terwijl ze in de winkel stonden, vlak na de aanval (DVZ vragenlijst, vraag vijf, CGVS, p.23). U verklaart deze tegenstrijdige verklaring dit door te zeggen dat u ziek bent en dat dit uw herinneringen aantast. U hebt echter geen medisch attest voorgelegd die dit vastlegt. Voorts hebt u bij de DVZ helemaal niets gezegd over de aanval op uw huis en het folteren van uw familie. Dit verklaart u door te verwijzen naar uw verwardheid op de dag van uw interview bij de DVZ. U zegt ook dat u ze u bij de DVZ aanmaanden om korte antwoorden te geven en snel te stoppen (CGVS, p.23). Nochtans valt te lezen in de vragenlijst van DVZ dat u uw verhaal afsluit met “Vanaf dat moment heb ik besloten Somalië te verlaten” (DVZ vragenlijst, vraag vijf). U hebt wel degelijk de tijd gehad om alle essentiële elementen van uw verhaal uit de doeken te doen. Voornoemde discrepanties doen afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of nog tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier)

blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van

het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van het redelijkheidsbeginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt: "Het is opvallend hoe de verwerende partij in casu spijkers op laag water zoekt om verzoekende partij toch maar de nodige bescherming te kunnen weigeren. Zo stelt zij vooreerst: (...). Verwerende partij maakt er een karikatuur van! Verzoekende partij heeft immers zeer duidelijk aangegeven dat zij in het naar buiten gaan van de moskee haar tante tegenkwam en omhelsde en toen plots een jongeman achter de rug van haar tante een geweer zag trekken. Verzoekende partij is in paniek geraakt en de moskee terug in gerend en haar tante wou achter haar aanlopen. In deze tumult werd geschoten en werd haar tante geraakt. De mannen van Al Shabaab hadden de bedoeling een snelle aanslag te plegen (wellicht juist omwille van de aanwezigheid van soldaten) en hebben het direct na de schoten op een loopje gezet. Het is hen bovendien gelukt aan de ordediensten te ontkomen (cf. gehoorverslag p. 11-12). Mochten de aanvallers van Al Shabaab de moskee binnen gerend zijn, in achtervolging van verzoekende partij, dan hadden zij zichzelf in de val gelokt. Het zou dan immers niet moeilijk zijn voor de ordediensten om hen in te sluiten. Het is eerder het onbegrip van de verwerende partij dat onduidelijk is.

II.1.3. Ook verwijt de verwerende partij haar onvoorzichtig geweest te zijn door naar de Bakara-markt geweest te zijn: (...). Opnieuw wordt er een karikatuur gemaakt van de verklaringen van de

verzoekende partij. Vooreerst is het geheel logisch dat de verzoekende partij zelf met haar leveranciers prefereert te onderhandelen en haar leningen te vereffenen. In de Somalische cultuur is het "onderhandelen" ingebakken en uiteraard doet men dat beter in persoon. Ze heeft zich in een wagen (!) laten voeren tot aan de opslagplaats waar zij de rekeningen moest vereffenen en de moskee bevond zich tegenover deze opslagplaats (cf. gehoorverslag p. 11). Qua voorzichtigheid kan dit toch al tellen. Verwerende partij verwijt haar hiermee enerzijds enorme risico's te hebben genomen, doch stelt anderzijds dat het toch vreemd is dat Al Shabaab op de Bakara markt toeslaat, gelet op de legerbewaking. Het is uiteraard het één of het ander: Hieruit blijkt dat verwerende partij van eender welk hout pijlen probeert te maken. Het verhaal is ongeloofwaardig omdat zij risico's neemt en haar verhaal zou ongeloofwaardig zijn omdat een dergelijke aanslag zich niet op de Bakara markt, waar constant militairen rondlopen, zou kunnen voordoen. In die zin is de beslissing intern tegenstrijdig en dus onherroepelijk gevestigd. Ook verzoekende partij heeft het risico voorafgaandelijk aan haar bezoek ingeschat en al het nodige gedaan om deze te beperken. Men kan toch niet stellen dat iemand die zich tot aan de opslagruimte laat voeren met de wagen –een plaats waar militairen rondlopen- en dan snel naar de moskee er tegenover gaat, onnoemelijke risico's neemt die de geloofwaardigheid van zijn vrees ondergraven?? Verwerende partij toont bovendien ook een gebrek aan inlevingsvermogen wanneer zij niet begrijpt dat verwerende partij ook nog even naar de tegenoverliggende moskee geweest is. Verzoekende partij was immers reeds geruime tijd niet meer naar de moskee geweest, terwijl zij dit wel als haar religieuze plicht beschouwt.

II.1.4. Verwerende partij meent tevens aan het verhaal van verzoekende partij te kunnen twijfelen omdat zij niet weet waar haar verre familieleden, die bij het leger werkten, als militairen gestationeerd waren: (...). Verwerende partij antwoordde nochtans als volgt (p. 15): (...). Het ging dus over verre familie, eerder stamleden. Het is dus niet onlogisch dat verzoekende partij niet in detail kan antwoorden over waar ze als militair hun basis hadden. De reden waarom verzoekende partij bij hen bescherming zocht is niet omdat er zo'n nauwe band was tussen hen beide – verzoekende partij had immers wel degelijk dichtere familie- maar wel omdat zij geweren hadden en haar dus beter konden beschermen indien nodig. Verwerende partij blijft hier echter maar doorvragen over de plaats van hun basis, terwijl dit eigenlijk niet echt pertinent is voor het asielrelaas van de verzoekende partij.

II.1.5. Tot slot verwijst de verwerende partij nog naar een vermeende tekortkomingen/tegenstrijdigheden met het DVZ-gehoor (want in het CGVS-gehoor zelf kan zij de verzoekende partij op geen enkele tegenstrijdigheid betrappen): (...). Vooreerst heeft verzoekende partij gesteld meermaals door Al Shabaab te zijn opgebeld. In het CGVS-gehoor haalt zij zowel de telefoon van Al Shabaab de avond van na de aanval bij de moskee aan als de telefoon na de aanval op haar winkel (zo'n twee weken later). Cf. CGVS-gehoor p. 12 (...). (vertaling ongeveer identiek aan die van de raadsman, zij het dat deze nota's beter het tijdsverschil tussen de aanval op aan de moskee en deze op de winkel duiden): (...). Bij de DVZ werd het volgende genoteerd (vraag 5): (...). Er is dus een "telefoontje" weggelaten (namelijk na de aanval bij de moskee). Dat er informatie verloren gaat, wanneer men moet samenvatten, is normaal. Bovendien is er bij de DVZ een vertaalfout geslopen in de verklaringen van de verzoekende partij (de telefoon van Al Shabaab "vlak na de aanval" heeft de vertaler vertaald als "de dag nadien"). Verzoekende partij heeft dit aan verwerende partij uitgelegd, doch de verwerende partij neemt geen genoegen met de verklaringen van de verzoekende partij en blijft maar doorvragen op hetzelfde punt, terwijl de uitleg eigenlijk gewoon evident is.

II.1.6. In de mate dat er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij zouden voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus. Het is niet moeilijk een argument te vinden om iemand de vluchtelingenstatus te weigeren. Daarom dat er ook van verwerende partij verwacht mag worden dat zij niet voor de minste futiliteit de goede trouw van verzoekende partij in vraag stelt. Dit is in casu jammer genoeg wel gebeurd.

II.1.7. Bijgevolg werden de artikelen 48/3 en de materiële motiveringsverplichting in casu manifest geschonden".

Tweede middel: "Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken. Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28. Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is: (...). Hoe de verwerende

partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.1.6. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

II.1.7. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minsten 55 gewonden (stuk 7);
- 25 juni 2016: aanval op een hotel met 15 doden tot gevolg (stuk 9);
- 26 juli 2016: 14 doden bij aanslag met bomauto's (stuk 10).

II.1.8 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu. Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8). (...) In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt: (...).Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden: (...)."

2.2. Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (of van een reëel risico op ernstige schade). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen te zijn bedreigd door leden van al-Shabaab om volgende redenen: 1) Vooreerst zijn verzoekers verklaringen over de aanval van Al-Shabaab aan de moskee doorspekt met onwaarschijnlijkheden en toevalligheden. 2) Daarnaast zijn verzoekers verklaringen over zijn bezoek aan de markt en daaropvolgend de moskee geenszins overtuigend en weinig verenigbaar met de door hem aangehaalde vrees. 3) Ook bij zijn verklaringen over zijn onderduikadres kunnen vragen gesteld worden. 4) Ten slotte zijn verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eensluidend met de verklaringen afgelegd op het CGVS.

Verzoeker toont in het verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat zijn asielaanvraag ongegrond is.

Verzoeker brengt tegen de vaststellingen aangaande de gebeurtenissen aan de moskee in: *“Verzoekende partij heeft immers zeer duidelijk aangegeven dat zij in het naar buiten gaan van de moskee haar tante tegenkwam en omhelsde en toen plots een jongeman achter de rug van haar tante een geweer zag trekken. Verzoekende partij is in paniek geraakt en de moskee terug in gerend en haar tante wou achter haar aanlopen. In deze tumult werd geschoten en werd haar tante geraakt. De mannen van Al Shabaab hadden de bedoeling een snelle aanslag te plegen (wellicht juist omwille van de aanwezigheid van soldaten) en hebben het direct na de schoten op een loopje gezet. Het is hen bovendien gelukt aan de ordediensten te ontkomen (cf. gehoorverslag p. 11-12). Mochten de aanvallers van Al Shabaab de moskee binnen gerend zijn, in achtervolging van verzoekende partij, dan hadden zij zichzelf in de val gelokt. Het zou dan immers niet moeilijk zijn voor de ordediensten om hen in te sluiten”*.

Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt, te ontcrachten. Net zo min als de daaraan verbonden conclusie dat *“deze laatste verklaring maakt de beslissing van Al-Shabaab om u net op die plaats aan te vallen nog moeilijker om te vatten”*. Het dienaangaande motief blijft staan: *“Tijdens het gehoor verklaart u dat u zag dat een van de aanvallers een pistool tevoorschijn haalde, waarop u riep en de moskee inliep (gehoorverslag CGVS, p.11). Het is wel zeer toevallig dat uw blik, wanneer u buiten de moskee staat op de overvolle Bakara markt, net valt op deze ene persoon die een wapen bovenhaalt. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u bang was, dat iedereen u kon aanvallen en dus dat u waakzaam was en dat Allah het u wou laten zien. Deze uitleg overtuigt niet. Zo ook is het wel zeer toevallig dat uw aanvallers u net daar op die overvolle markt tegenkwamen, dat zij onmiddellijk wisten wie u was en dat zij direct beslisten u te vermoorden; tenzij u natuurlijk door hen achtervolgd werd maar in dat geval is het niet logisch dat ze wachtten tot op de drukke markt om toe te slaan. Daarenboven is het niet logisch dat Al-Shabaab u aanviel op de overvolle Bakara markt, gezien de aanwezige soldaten in de nabijheid. Vervolgens werd aldus uw verklaringen het vuur op u en uw tante geopend. U kon de moskee invluchten; uw tante werd fataal geraakt. Op dat punt openden de troep soldaten de tegenaanval en moesten uw aanvallers het hazenpad kiezen (CGVS, p.12-13). Het is opnieuw wel zeer toevallig te noemen dat de troep soldaten onmiddellijk na de eerste schoten al in de tegenaanval konden gaan. Wanneer u wordt gevraagd van waar de troep kwam antwoordt u dat er een troep soldaten is die de Bakara markt in de gaten moet houden (CGVS, p.18). Het is vreemd dat u niet weet waar de soldaten op dat moment stonden aangezien ze zich toch vlakbij uw positie moesten hebben bevonden. Wanneer u later in het gehoor nogmaals wordt gevraagd hoe het mogelijk is dat de soldaten daar direct aanwezig waren, wijzigt u uw verklaringen en antwoordt u dat er op dat specifieke deel van de Bakara markt altijd soldaten aanwezig zijn omdat er daar altijd wel problemen zijn (CGVS, p.21). Deze laatste verklaring maakt de beslissing van Al-Shabaab om u net op die plaats aan te vallen nog moeilijker om te vatten;”*

Verzoeker bekritiseert de vaststellingen over zijn bezoek aan de markt en daaropvolgend de moskee die volgens de verwerende partij geenszins overtuigend en weinig verenigbaar met de door verzoeker aangehaalde vrees. Hij betoogt: *“Vooreerst is het geheel logisch dat de verzoekende partij zelf met haar leveranciers prefereert te onderhandelen en haar leningen te vereffenen. In de Somalische cultuur is het “onderhandelen” ingebakken en uiteraard doet men dat beter in persoon. Ze heeft zich in een wagen (!) laten voeren tot aan de opslagplaats waar zij de rekeningen moest vereffenen en de moskee bevond zich tegenover deze opslagplaats (cf. gehoorverslag p. 11). Qua voorzichtigheid kan dit toch al tellen. Verwerende partij verwijt haar hiermee enerzijds enorme risico's te hebben genomen, doch stelt anderzijds dat het toch vreemd is dat Al Shabaab op de Bakara markt toeslaat, gelet op de legerbewaking. Het is uiteraard het één of het ander: Hieruit blijkt dat verwerende partij van eender welk hout pijlen probeert te maken. Het verhaal is ongeloofwaardig omdat zij risico's neemt en haar verhaal zou ongeloofwaardig zijn omdat een dergelijke aanslag zich niet op de Bakara markt, waar constant militairen rondlopen, zou kunnen voordoen. In die zin is de beslissing intern tegenstrijdig en dus onherroepelijk gevestigd. Ook verzoekende partij heeft het risico voorafgaandelijk aan haar bezoek ingeschat en al het nodige gedaan om deze te beperken. Men kan toch niet stellen dat iemand die zich tot aan de opslagruimte laat voeren met de wagen –een plaats waar militairen rondlopen- en dan snel naar de moskee er tegenover gaat, onnoemelijke risico's neemt die de geloofwaardigheid van zijn vrees ondergraven?? Verwerende partij toont bovendien ook een gebrek aan inlevingsvermogen wanneer zij niet begrijpt dat verwerende partij ook nog even naar de tegenoverliggende moskee geweest is. Verzoekende partij was immers reeds geruime tijd niet meer naar de moskee geweest, terwijl zij dit wel als haar religieuze plicht beschouwt”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing verzoeker verwijt *“enorme risico’s te hebben genomen”* door naar de markt en de moskee te gaan. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling dat de beslissing intern tegenstrijdig is.

Met het eenvoudige betoog *“In de Somalische cultuur is het “onderhandelen” ingebakken”* ontkracht verzoeker de vaststellingen aangaande het bezoek aan de markt niet. Volgend motief blijft overeind: *“M.b.t. uw bezoek aan de markt verklaart u dat u naar uw leveranciers moest om de openstaande facturen van die maand af te sluiten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u zelf moest gaan, waarom u niet iemand kon sturen met dat geld antwoordt u dat niemand kon weten hoeveel rekeningen er nog open stonden en dat u zelf ook niet precies wist of u genoeg had om al uw schulden af te lossen (CGVS, p.20). Nochtans verklaart u later in het gehoor dat u tijdens uw onderduiken wel contact had met deze leveranciers om bestellingen te regelen voor uw twee neven, die uw winkel ondertussen openhielden (CGVS, p. 22). U had dus de afrekening telefonisch kunnen regelen en iemand anders in uw plaats sturen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u dat je over zo’n dingen niet op afstand kunt discussiëren. Dit is geenszins ernstig.”*

Met het betoog dat hij immers reeds geruime tijd niet meer naar de moskee was geweest, terwijl hij dit wel als zijn religieuze plicht beschouwt, laat verzoeker volgende motieven ongemoeid: *“Ook zegt u dat, omdat Al-Shabaab u al een hele tijd niet meer gecontacteerd had, het angstig gevoel wat “dubbelzinnig” was geworden (CGVS, p.20). Dit laatste strookt dan weer niet met uw eerdere verklaringen waarin u over die periode zegt: “... ik was dag in dag uit aan het aftellen wanneer mijn tijd zou komen, wanneer ik gepakt zou worden. Het is zover gegaan dat ik op het einde bang was van sommige die daar kwamen...” (CGVS, p.17). U zegt tevens dat enkel u kon weten hoeveel schulden er open stonden die maand en dat u dus zelf wel moest gaan (CGVS, p.20). Gezien uw winkel op dat moment al maanden in handen van uw neven en was u daar zelf al die tijd niet meer geweest is ook dit argument niet ernstig. M.b.t. uw bezoek aan de moskee u verklaart dat u nadat u uw schulden had vereffend naar de nabije moskee ging om te bidden. Daarna werd u aangevallen (CGVS, p. 15-16). Er werd u tijdens het gehoor gevraagd waarom u, gelet op het feit dat u bang was en in gevaar verkeerde, toch besloot om naar de moskee te gaan bidden. Hierop antwoordt u dat dit de plicht is van elke moslim (CGVS, p.20). Dit argument overtuigt niet.”*

Verzoeker bekritiseert de vaststelling dat hij niet weet waar zijn verre familieleden, die bij het leger werkten, als militairen gestationeerd waren. Hij betoogt: *“(...).Verwerende partij antwoordde nochtans als volgt (p. 15): (...). Het ging dus over verre familie, eerder stamleden. Het is dus niet onlogisch dat verzoekende partij niet in detail kan antwoorden over waar ze als militair hun basis hadden. De reden waarom verzoekende partij bij hen bescherming zocht is niet omdat er zo’n nauwe band was tussen hen beide – verzoekende partij had immers wel degelijk dichtere familie- maar wel omdat zij geweren hadden en haar dus beter konden beschermen indien nodig. Verwerende partij blijft hier echter maar doorvragen over de plaats van hun basis, terwijl dit eigenlijk niet echt pertinent is voor het asielrelaas van de verzoekende partij.”*

Dit betoog is niet bij machte om de essentie van de vaststelling te weerleggen, met name: *“Logischerwijs mag verwacht worden dat u van uw verre familieleden bij wie u meer dan twee maanden verbleven hebt en waarmee u voorheen regelmatig contact had, naast het enkele feit dat zij bij het leger waren ook wel zou weten waar zij gestationeerd waren.”* Het motief aangaande het onderduikadres blijft pertinent: *“Ook bij uw verklaringen over uw onderduikadres kunnen vragen gesteld worden. U verklaart dat u na de bedreigingen onderdook bij verre familieleden van u die bij het leger zaten. Daar bent u ongeveer 2,5 maand gebleven (CGVS, p.15). Wanneer u wordt gevraagd waar zij gestationeerd waren blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.15). Daarna wordt u gevraagd hoe dat kan dat u dit niet weet waarop u antwoordt dat u daar niet zoveel verstand van hebt en dat u die mensen enkel maar kende op basis van familie (CGVS, p.16). Nochtans had u daarvoor gezegd dat u altijd contact had gehouden met die familieleden (CGVS, p.16). Hierop reageert u dat u inderdaad contact hield maar dat de gesprekken met hen gingen over de gezondheid en de familie, niet over privé zaken. Logischerwijs mag verwacht worden dat u van uw verre familieleden bij wie u meer dan twee maanden verbleven hebt en waarmee u voorheen regelmatig contact had, naast het enkele feit dat zij bij het leger waren ook wel zou weten waar zij gestationeerd waren. Wanneer u later in het gehoor nogmaals wordt gevraagd hoe het kon dat u niet wist in welke basis uw vrienden gestationeerd waren, antwoordt u dat u zo overmand was van angst dat u over niets anders kon praten, laat staan vragen stellen (CGVS, p.17). Naast het feit dat dit uw verklaringen dat uw angstgevoel “dubbelzinnig” geworden was tegensprekt (zie vorige paragraaf), is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u tijdens uw verblijf nooit eens zou gepraat hebben met uw verre familieleden over hun werk of basis.”*

Verzoeker tracht de vastgestelde niet-eensluitende verklaringen te weerleggen door te wijzen op foute notities of vertalingen. De Raad stelt vast dat de vaststellingen waarvan sprake eenvoudigweg kunnen worden vastgesteld in de stukken van het administratief dossier. Waar verzoeker ter weerlegging ervan zich meent te kunnen beroepen op mogelijke vergissingen, te wijten aan een verkeerde vertaling door de tolk, moet erop worden gewezen, dat voor het Commissariaat-generaal verzoeker werd gevraagd of er zich problemen hebben voorgedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoeker antwoordde: *“geen problemen, twee fouten heb ik wel gemerkt”*. De fouten die verzoeker vervolgens signaleerde betreffen het geboortjaar van zijn broer en het benoemen van zijn kinderen (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p. 3). Ten aanzien van het verhoorverslag van de commissaris-generaal bestaat een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Waar verzoeker aangaande de tegenstrijdigheden wijst op de korte duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hem dan ook niet verweten kan worden dat hij bepaalde zaken niet heeft verteld, is dit niet ernstig te noemen. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Bovendien blijkt dat de gegevens van zulke aard zijn dat ze niet voor interpretatie vatbaar zijn: *“Ten slotte zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eensluitend met uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo hebt u in tegenstelling tot op het CGVS bij de DVZ niets gezegd over het feit dat u na de eerste bedreigingen onderdook (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Tevens hebt u tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u na de aanval bij de moskee regelmatig telefonisch bedreigd werd, iets wat u evenmin hebt vermeld bij de DVZ. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u het van de tolk kort moest houden (CGVS, p.22). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u de dag na de aanval op uw winkel, waarbij uw twee neven gedood werden, opgebeld werd door Al-Shabaab. Tijdens het gehoor op het CGVS wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Al Shabaab u belde terwijl ze in de winkel stonden, vlak na de aanval (DVZ vragenlijst, vraag vijf, CGVS, p.23). U verklaart deze tegenstrijdige verklaring dit door te zeggen dat u ziek bent en dat dit uw herinneringen aantast. U hebt echter geen medisch attest voorgelegd die dit vastlegt. Voorts hebt u bij de DVZ helemaal niets gezegd over de aanval op uw huis en het folteren van uw familie. Dit verklaart u door te verwijzen naar uw verwardheid op de dag van uw interview bij de DVZ. U zegt ook dat u ze u bij de DVZ aanmaanden om korte antwoorden te geven en snel te stoppen (CGVS, p.23). Nochtans valt te lezen in de vragenlijst van DVZ dat u uw verhaal afsluit met “Vanaf dat moment heb ik besloten Somalië te verlaten” (DVZ vragenlijst, vraag vijf). U hebt wel degelijk de tijd gehad om alle essentiële elementen van uw verhaal uit de doeken te doen. Voornoemde discrepanties doen afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.”*

Verzoeker beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

De afwegingen vervat in de bestreden beslissing wijzen afdoende uit dat de commissaris-generaal zich rekenschap heeft gegeven van alle relevante gegevens eigen aan de zaak, en op goede gronden tot zijn slotsom is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De motieven van de bestreden beslissing worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

2.4. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert enerzijds een aantal passages uit rapport van de Verenigde Naties (9 mei 2016) en betwist de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder hiervoor echter concrete tegenargumenten aan te brengen. De commissaris-generaal is juist op basis van het geheel van de informatie in de desbetreffende COI Focus tot de conclusie gekomen dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Anderzijds haalt verzoeker dan weer een

aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu aan, maar deze incidenten bevestigen grotendeels juist het patroon van geweld in Mogadishu dat wordt beschreven in de desbetreffende motivering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de aanvullende nota van de verwerende partij: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus n Somalië : Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie bij onderhavig schrijven is gevoegd), blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op de analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot diens herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.*

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd zijn vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale

bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EH RM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door diens aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze pertinente vaststellingen die steun vinden in de COI Focus, SOMALIE. Veiligheidssituatie in Mogadishu, van 6 september 2016. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. De kritiek dat de verwerende partij zich baseert op informatie die "is achterhaald" is bij deze niet dienstig. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat er actueel in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontkrachten.

2.5. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC